

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-128)

Aug (2) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 105)

648. காலநேமிநிஹா

கீழே கூறப்பட்ட பலவிதமான அர்ச்சாவதார சேஷத்ரங்களில் எழுந்தருளியிருந்தபடி கலியின் லீலைகள் எனப்படும் காலசக்ரத்தைப் போக்குபவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அவித்யாக்யா ச யா நேமி: காலசக்ரஸ்ய துர்தரா ஸா மயீயம் ஸமாச்சரித்ய விக்ரஹம் விதுநௌதி ச - காலசக்ரத்தின் மிகவும் வலியதான அவித்யை என்பதை போக்குவதான தேவனை த்யானிக்கக்கடவன்
- த்யாயேத் தத்ப்ரஸரத்நம் ச தேவம் - அந்தத் தேவனை த்யானிப்போம்

649. செளரி:

உத்பலாவர்த்தக சேஷத்ரத்தில் (திருக்கண்ணபுரம் என்பர்) செளரிராஜன் என்னும் திருநாமத்துடன் அர்ச்சாவதாரமாக உள்ளவன்.

650. சூர:

சித்ரகூட பர்வதத்தில் அனைத்து ராசுஷஸர்களுக்கும் ஸம்ஹார மூர்த்தியாக விளங்குகின்ற இராமன் என்னும் சூரன். தராதரே சித்ரகூடே ரசுஷ: சுடியகரோ மஹாந் ஸம்ஸ்திதச்ச பரோ ராம: பத்மபத்ராயதேசுஷண: - சித்ரகூடம் என்னும் பர்வதத்தில் அரக்கர்களை அழித்தவனும் நீண்ட கண்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய இராமன் எழுந்தருளியுள்ளான்.

651. சூரஜநேச்வர:

சூரர்கள் என்னும் ஜனங்கள் அனைவருக்கும் ஈச்வரனாக உள்ளவன்.

652. த்ரிலோகாத்மா

மகததேசத்தில் த்ரிலோகநாதன் என்னும் திருநாமத்துடன் ப்ரஸித்தமாக எழுந்தருளியுள்ளவன். மகதாமண்டலே விப்ர மஹாபோததராச்ரித: ஸம்ஸ்திதோ லோகநாதாத்மா தேவதேவோ ஜநார்த்தந: - அனைத்து லோகங்களுக்கும் நாதனும், தேவர்களின் தேவனும் ஆகிய ஜனார்த்தனன், மகதமண்டலத்தில் ஞானிகளால் அண்டப்பட்டபடி எழுந்தருளியுள்ளான். த்ரிலோகாத்மா என்றால் - அடியார்களை அனுக்ரஹம் செய்யும்பொருட்டு எந்த நேரத்திலும், மூன்று உலகங்களிலும் ஓடியபடி உள்ளவன் என்று பொருள்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 128)

ஒரு சில தன்மைகளைக் குறிக்கும் சொற்கள், அந்தத் தன்மைகளுடன் கூடிய வஸ்துக்களை அதே சொற்கள் கொண்டு குறிப்பிடுவதையும், அந்த வஸ்துக்களின் பெயர் மூலமே அவற்றின் தன்மைகளை உணர்த்துவதையும் நாம் காணலாம். உதாரணமாக “கோ” என்ற பதம் பொதுவாக மாடுகள் என்பதைக் குறித்தபோதிலும், பசு என்பதைத் தனியாக உரைப்பதும் வழக்கமாக உள்ளது. பாணினி சூத்திரம் (3-3-113) - க்ருத்யல்யுடோ பஹுலம் - செயல்களைக் குறிக்கின்ற ல்யுட் என்பது பல பொருள் உணர்த்துவதாகும் - என்பதற்கு ஏற்ப செயல்களையும் குறிக்கலாம் அல்லது அந்தச் செயல்களைச் செய்பவனையும் குறிக்கலாம். மேலும் பாணினி சூத்திரம் (3-1-134) - நந்தக்ரஹி - நந்த் மற்றும் க்ரஹி என்பதில் தொடங்கும் தாதுக்கள் (root words) - என்ற சூத்திரம் காண்க; இதன்படி “ஞான” என்ற தாதுவானது “நந்த்” என்று தொடங்குகின்ற தாதுக்கள் வரிசையில் சேர்க்கப்பட்டு, அதில் ல்யு என்பது காத்தாவைக் குறிப்பதாக இணைக்கப்படுவதாகவும் கொள்ளலாம்; அப்போது “ஞான” என்பது கர்த்தாவான ஜீவனைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இந்தக் காரணத்தினால்தான் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) - விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே கர்மாணி தநுதேபி ச - விஜ்ஞானம் யஜ்ஞங்களை இயற்றுகிறது, கர்மங்களையும் இயற்றுகிறது - என்ற வரியில் இவ்விதம் கூறப்பட்டது. வெறும் புத்தி என்பதற்குச் செயல் புரியும் திறன் கிடையாது. இதே காரணத்தினால்தான் விஜ்ஞானமயன் என்பதற்கு முன்பாக உரைக்கப்பட்ட அன்னமயன் முதலான விஜ்ஞானமயனுக்கு, இன்பம் அளிக்கவல்லதான பலவும், சேதநந்தின் தன்மையான செயலாற்றும் திறன் கொண்டதாக ச்ருதிகளில் கூறப்படவில்லை. இதே காரணத்தினால்தான் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-6) - விஜ்ஞானம் ச அவிஜ்ஞானம் ச - ஞானமும் விஜ்ஞானம் அற்றதும் - என்பது போன்ற வரிகளில், தேசதனமும் அசேதனமும் தனித்தனியாக உரைக்கப்பட்டன; அதாவது அவை இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை,

இருப்பிடமாக இல்லாத தன்மை என்பதாகக் கொள்ளப்பட்டு, அந்தத் தன்மைகளின் அடிப்படையில் பிரித்து உரைக்கப்பட்டன. மேலும் இந்த வரியின் மூலம் விஜ்ஞானம் என்ற பதம் அந்த அறிவு அல்லது புத்தியைத் தனது குணமாகக் கொண்ட சேதனமே உணர்த்தப்பட்டது என்று கொள்க. மேலும் ப்ருஹத் உபநிஷத் (3-7-22) - யோ விஜ்ஞானே திஷ்டந் - விஜ்ஞானத்தில் உறைபவன் யாரோ - என்ற வரியானது காண்வர்களின் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் உள்ளதாகும். இதே வரியானது, மாத்யந்தினர்களால் அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் - ய ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ - என்று படிக்கப்படுகிறது. அதாவது விஜ்ஞானம் என்ற பதமானது, ஆத்மா என்ற பொருளையே தருகிறது என்பதே இங்கு உணர்த்தப்பட்டது. மேலும் விஜ்ஞானம் என்பது பொதுப்பால் பெயராக உரைக்கப்பட்டதன் மூலம், அது ஒரு வஸ்துவை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது என்றாகிறது. ஆகவே விஜ்ஞானமயன் என்று உரைக்கப்படும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளவனும், அந்த ஜீவாத்மாவின் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவே, “ஆனந்தமயன்” என்று படிக்கப்பட்டான் என்றாகிறது. தைத்திரீய உபநிஷத் (2-5) - விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே - விஜ்ஞானம் யஜ்ஞத்தை இயற்றுகிறது - என்ற ச்லோகம் மூலம் ஞானம் மட்டுமே உணர்த்தப்பட்டது அல்லாமல் ஞாதா (ஞானத்தைக் கொண்டவன், அறிபவன்) கூறப்படவில்லை என்றபோதிலும், தைத்திரீய உபநிஷத் (2-4) - அந்யோந்தர ஆத்மா விஜ்ஞாநமய - விஜ்ஞாநமயமாக உள்ள மற்றோரு ஆத்மா அந்தர்யாமியாக உள்ளது - என்ற வரியின் மூலம் அத்தகைய விஜ்ஞானத்துடன் கூடியதான ஆத்மா உரைக்கப்பட்டது. உதாரணமாக, தைத்திரீய உபநிஷத் (2-2) - யத் அந்நாத்வை ப்ரஜா: ப்ரஜாயந்தே - அன்னத்திலிருந்து அனைத்தும் வெளிப்படுகிறது - என்ற வரியில் “அன்னம்” என்பது மட்டுமே கூறப்பட்டது; ஆனால் தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ஸ வா ஏஷ புருஷ: அந்ந ரஸமய: - அந்தப் புருஷன் அன்னமயமாக உள்ளான் - என்பதன் மூலம் அன்னம் மட்டும் கூறப்படாமல், அந்த அன்னத்தின் மயமாகவே உள்ள வஸ்துவும் கூறப்பட்டது காண்க.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்

தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 128)

பகவத் ஆராதனத்தில் அதிகாரம் இல்லாதவர்களுக்கும் கைங்கர்யம்
கைகூடும் விதம்

மூலம் - இஸ் ஸமாராதனாதி க்ரமங்களில் அநதிக்குதர்க்கும் இக்காலங்கள்
எல்லாவற்றிலும் தங்களுக்கு யோக்யமான நித்ய நைமித்திகங்களாலும்
ஸங்கீர்த்தநாதிகளாலும் ஸமாராதனாதியோக்யரான பரமபாகவதருக்குப்
பரதந்த்ரராய் யதாதிகாரம் வல்ல தேவை செய்து இக்கைங்கர்யம்
இழவாதொழியலாம். இவ்வர்த்தத்தை

ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம்

தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம்

என்றும், “குன்றமெடுத்த பிரான் அடியாரோடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபனுரை
செயல்” என்றும், “ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்”
என்றும் அருளிச்செய்தார்கள். இக்கைங்கர்யங்களை அநுஷ்டித்து உகப்பார்க்கும்
இதுகண்டு உகப்பார்க்கும் ஜகத்வ்யாபாரம் பண்ண அதிக்குதனான ஈச்வரனுக்கும்
முத்தருக்கும் போலே போகம் ஏகரூபம்.

தர்ம: ச்ருதோ வா த்ருஷ்டோ வா ஸ்ம்ருதோ வா கதிதோபி வா

அநுமோதிதோ வா ராஜேந்த்ர புநாதி புருஷம் ஸதா

என்கிற பாவநத்வம் போலே போக்யத்வமும் ஏகரூபமாகக் குறையில்லை.

விளக்கம் – இப்படியாக உள்ள பகவத் ஆராதனைகளைச் செய்வதற்குத் தகுதி இல்லாமல் சிலர் இருக்கலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் - தங்களுக்காக விதிக்கப்பட்ட நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை சரிவர இயற்றியபடியும், ஸர்வேச்வரனை அவனது திருநாமங்கள் கொண்டு போற்றியபடியும், பகவத் ஆராதனைகளைச் செய்யும் தகுதி கொண்ட பரமபாகவதர்களுக்கு வசப்பட்டவர்களாக இருந்து அவர்களுக்கான கைங்கர்யங்களில் ஏற்ற உதவிகளைச் செய்தபடியும் இருந்தால் – பகவத் கைங்கர்யத்தை அவர்கள் இழப்பதில்லை. இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

பாத்மோத்தரம் (29-81) - ஆராதநாநாம் ஸர்வேஷாம் விஷ்ணோராராதநம் பரம் தஸ்மாத் பரதரம் ப்ரோக்தம் ததீயாராதநம் பரம் – அனைத்து ஆராதனைகளிலும் மஹாவிஷ்ணுவின் ஆராதனை மிகவும் சிறந்தது. அதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பாகவதர்களின் ஆராதனை என்பது மிகவும் சிறந்தது.

- திருவாய்மொழி (7-4-11) - குன்றமெடுத்த பிரான் அடியாரோடும் ஒன்றி நின்ற சடகோபனுரை செயல் – கோவர்த்தன மலையைத் திருக்கரத்தால் எடுத்து ஆயர்களைக் காப்பாற்றிய ஸர்வேச்வரனின் அடியார்களோடு எப்போதும் சேர்ந்தபடி உள்ள சடகோபனின் கைங்கர்யங்களை.
- நான்முகன் திருவந்தாதி (18) - ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம் – ஸர்வேச்வரனைத் துதித்தபடி உள்ளவர்களை, அவ்விதம் துதித்தபடி உள்ளவர்களை ஆராதிப்பவர்களின் தவம் வெல்லும்.

உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்களுக்குக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கும், முக்தி அடைந்தவர்களுக்கும் பரமபதத்தில் உள்ள இன்பம் எவ்விதம் ஒரே போன்று உள்ளதோ அது போலவே – பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும், அவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளதைக் கண்டு மகிழ்பவர்களுக்கும் இன்பம் ஒரே போன்று உள்ளது. இவ்விதம் இருவருக்கும் ஒரே போன்ற இன்பமே கிட்டும் என்பதை மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (96-31) - தர்ம: ச்ருதோ வா

த்ருஷ்டோ வா ஸ்ம்ருதோ வா கதிதோபி வா அநுமோதிதோ வா ராஜேந்த்ர புநாதி புருஷம் ஸதா - அரசர்களில் உயர்ந்தவனே! ஒருவன் செய்த தர்மத்தைக் காண்பதும், அதனைக் குறித்துக் கேட்பதும், அதனை எண்ணுவதும், அதனைக் குறித்து மற்றவர்களிடம் உரைப்பதும், அதனைக் கண்டு மகிழ்வதும் ஆகிய செயல்களை ஒருவன் செய்யக்கூடும்; அவனை அந்தச் செயல்கள் தூய்மைப்படுத்தும் - என்று கூறியது போன்றே கொள்க.

அனைவருக்கும் பகவத் நினைவு ஏற்படுத்தல்

மூலம் - அப்படியே தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரோ மந்நாமாநி ந கீர்த்தயேத் என்று மஹாபாரதத்திலும், அஷ்டாஷ்டரஜப: ஸ்த்ரீணாம் ப்ரக்ருத்யைவ விதீயதே ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநாப்யந்யவிதயஸ்ததா ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்ந்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே என்று நாரதீயாதிகளிலும், நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஸ்வபாக: புநராகமத் என்று ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலும், “வாயினால் நமோ நாராயணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பி” என்றும், “நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருமந்ந்ரமாகிற எட்டுக் கண்ணனான கரும்பிலே வேர்ப்பற்றும் தலையாடையும் கழிந்தால் நடுவுள்ள அம்சம் ஸர்வோபஜீவ்யமாகிறாற்போலே ப்ரபத்திநிஷ்டர் எல்லார்க்கும் ஸர்வ காலத்திலும் பகவதநுஸ்மரண ரஸத்துக்கும் விரோதமில்லை. ஸபரிகரமான விலக்ஷண பக்தியோகமாகிலிறே சிலர்க்கு விரோதமுள்ளது. ஷ்ணமாத்ர ஸாத்யமான ப்ரபதநம் ஸித்தமானவளவிலும் த்வயமர்த்தாநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா என்று சரண்யன் அருளிச்செய்தானிறே. ஆகையால் த்யேயோ நாராயண: ஸதா என்றதுவும் யதாதிகாரம் சிலர்க்கு உபாயமாகவும் சிலர்க்குப் பலமாகவும் கொள்ளுகையால் இது ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திக்கு விருத்தமன்று.

விளக்கம் - எட்டுக் கணுக்களுடன் கூடிய கரும்பின் தலைப்பகுதியையும், வேர்ப்பாகத்தையும் வெட்டிய பின்னர் அது அனைவராலும் சுவைத்து உண்ணக் கூடியதாக உள்ளது. இது போன்றே திருமந்ந்ரத்தில் உள்ள ப்ரணவப் பக்தி (ஓம்) மற்றும் இறுதியில் உள்ள “ஆய” என்னும் பகுதி (நாராயணாய என்பதில் உள்ள ஆய) என்பதை நீக்கிய பின்னர், அந்தத் திருமந்ந்ரமானது அனைவராலும்,

அனைத்து காலத்திலும் ஏற்கப்படக்கூடியதாக, ப்ரபந்தர்கள் என்னும் அனைவருக்கும் பகவத் அனுபவம் என்னும் ரஸத்தை அளிப்பதாகவே உள்ளது. கீழே உள்ள பல வரிகளில் ப்ரணவம் மற்றும் நான்காம் வேற்றுமையான “ஆய” என்ற இரண்டும் இல்லாமல் திருமந்தரம் உச்சரிப்பது குறித்து கூறப்படுவது காண்க:

- மஹாபாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் (118-14) - தஸ்மாத் ஸப்ரணவம் சூத்ரோ மந்த்ரமாநி ந கீர்த்தயேத் - ஆகவே சூத்திரன் என்னுடைய நாமங்களை ப்ரணவத்துடன் சேர்த்து உச்சரித்தல் கூடாது.
- நாரதீயம் - அஷ்டாசுஷ்ரஜப: ஸ்த்ரீணாம் ப்ரக்ருத்யைவ விதீயதே ந ஸ்வர: ப்ரணவ: அங்காநாப்யந்யவிதயஸ்ததா ஸ்த்ரீணாம் து சூத்ரஜாதீநாம் மந்த்ரமாத்ரோக்திரிஷ்யதே - எட்டு எழுத்து கொண்டதான மூல மந்த்ரத்தின் ஜபம் என்பது பெண்களுக்கு நான்காம் வேற்றுமை உருபு இல்லாமல் (ஆய என்னும் விசுதி) செய்யப்படவேண்டும் என்று விதி உள்ளது. இது போன்றே அவர்களுக்கு ப்ரணவம், அங்கந்யாஸம் போன்றவையும் விதிக்கப்படவில்லை. பெண்கள் மற்றும் சூத்திரர்கள் ஆகியோர் வெறும் மந்த்ரத்தை உரைப்பது மட்டுமே ஜபம் என்று கொள்ளப்பட்டது.
- ஸ்ரீவராஹபுராணம் (135 - 53) - நமோ நாராயணேத்யுக்த்வா ஸ்வபாக: புநராகமத் - “நமோ நாராயணா” என்று உச்சரித்தபடி, நாயின் மாமிசத்தை உண்ணும் பிறவியில் பிறந்த நம்பாடுவான் மீண்டும் நம்மிடம் வந்தான்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - வாயினால் நமோ நாராயணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பி - “நமோ நாராயணா” என்று வாயினால் உச்சரித்தபடியும், கைகளைத் தலைக்கு மேலே உயர்த்தி கூப்பியபடியும்
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (6-10-1) - நாமம் சொல்லில் நமோ நாராயணமே - ஸர்வேச்வரனின் திருநாமம் உரைத்தால் “நமோ நாராயணா” என்று கூறவேண்டும்.

பக்தியோகம் மட்டுமே ஒரு சிலருக்கு ஏற்கப்படாததாக உள்ளது. ப்ரபத்தி என்பது அதனைக் கைக்கொள்ளும்போது ஒரு சில நொடிகளே ஆனாலும், சரணாகதி கத்யத்தில் - த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா - எப்போதும் நீவிர் த்வய மந்த்ரத்தை அதன் பொருளுடன் எண்ணியபடியே இருப்பீராக - என்று அனைவராலும் சரணம் புக ஏற்றவனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? ஆகவே த்யேயோ நாராயண: ஸதா - எப்போதும் நாராயணனையே த்யானித்தபடி இருக்கவேண்டும் - என்று கூறும் விதியானது ஒரு சிலருக்கு உபாயம் என்றும், ஒரு சிலருக்கு பலன் என்றும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே இது ப்ரபத்திக்கு விரோதம் அல்ல.

ப்ரபத்திக்கு உள்ள இரண்டு நிலைகள் (ஸ்வதந்த்ர நிலை, அங்க நிலை)

மூலம் - இப் ப்ரபத்தி அங்கமான வேஷத்தை பாஷ்யாதிகளிலே உதாஹரித்தருளினார். ஸ்வதந்த்ரமான வேஷத்தை கத்யத்திலே அருளிச்செய்தார். க்லேசாநாம் ச சஷ்யகரம் யோகாதந்யந்ந வித்யதே ந கர்மணாம் சஷ்யோ பூய ஜந்மநாமயுதைரபி ருதே யோகாத்கர்ம கஷ்டம் யோகாக்நி: சஷ்யேத் பரம் இத்யாதிகளும் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தி விதிபலத்தாலே அதிகார்யந்தர விஷயங்களாகக் கடவன. இப்படி ஸாத்யோபாய விஷயமாக மற்றும் பிறக்கும் கலக்கங்களுக்குப் பரிஹாரம் நிசேஷபரசையில் கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - ப்ரபத்தியானது பக்தியோகத்துக்கு அங்கமாக உள்ளது என்பதை உடையவர் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். அதே ப்ரபத்தி என்பது தானாகவே ஓர் உபாயமாகவும் உள்ளது என்பதை உடையவர் கத்யத்தில் அருளிச்செய்தார். கீழே உள்ள பல வரிகளில் மற்ற யோகங்கள் உபாயமாகக் கூறப்பட்டபோதிலும், ப்ரபத்தி என்பது தானாகவே நேரடி உபாயமாகவும், தான் ஓர் உபாயத்தின் அங்கமாகவும் இருப்பதால், மேலே கூறப்பட்ட வரிகளில் உள்ள யோகங்கள் அவற்றுக்குத் தகுதியானவர்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்று அறியவேண்டும்:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-7-20) - க்லேசாநாம் ச சூயகரம் யோகாதந்யந்ந வித்யதே - அவித்யை போன்ற சோகங்களை நீக்கவல்லது யோகத்தைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (102-4) - ந கர்மணாம் சூயோ பூய ஜந்மநாமயுதரபி ருதே யோகாத்கர்ம கசூயம் யோகாக்நி: சூயயேத் பரம் - பதினாயிரம் பிறவிகள் எடுத்தாலும் யோகம் இன்றி கர்மங்களை அழிக்க இயலாது. யோகம் என்னும் அக்னியே, கர்மம் என்னும் அடர்ந்த புல்லை அழிக்கவல்லது.

இப்படியாக ஸாத்யோபாயமான பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவை குறித்து எழுகின்ற ஐயங்களை நீக்கிக் கொள்ள நிசேஷபரசைஷயைக் காண்க.

ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ஸாத்யோபாயம் கைக்கொள்ளப்படவேண்டும்

மூலம் - இஸ் ஸாத்யோபாயம் இங்கு சோதிதமான கட்டளையிலே ரஹஸ்யத்ரயத்தில் யதாஸ்தாநம் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - இந்த அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட ஸாத்யோபாயத்தை ரஹஸ்யத்ரயத்தை எங்கெல்லாம் எண்ணுகிறோமோ, அங்கெல்லாம் கைக்கொள்ளவேண்டும்.

வரிக்கின்றனன் பரன் யாவரை யென்று மறையதனில்
விரிக்கின்றதுங் குறியொன்றால் வினையரை யாதலினாம்
உரைக்கின்ற நன்னெறி யோரும் படிகளிலோர்ந்துலகம்
தரிக்கின்ற தாரகனார் தகவால் தரிக்கின்றனமே

பொருள் - ஸர்வேச்வரன் கர்மபந்தங்களில் சிக்குண்ட ஜீவன்களில், ஒரு சிலரை மட்டும் தன்னுடைய கருணைக்குப் பாத்திரமாகும்படியாகத் தேர்ந்தெடுப்பதாக அவனைக் குறித்து விரிவாக உரைக்கும் ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. ஆனால் அவன் இவ்விதம் தேர்ந்தெடுப்பதும் ஒரு சில காரணங்களைப் பற்றியே ஆகும். ஆகவே

சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்ற பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய சிறந்த உபாயங்கள், அந்தச் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுவது போன்றே அவைகள் ஈச்வரனின் கருணையை வசீகரம் செய்யக்கூடியவை என்றும், அவற்றால் வசீகரிக்கப்படும் ஈச்வரனே சிறந்த உபாயம் என்றும் நாம் தெளிகிறோம். இதனால்தான், அனைத்து உலகங்களையும் தாங்கி நிற்கும் ஸர்வேச்வரனின் கருணையால் நாம் பிழைக்கிறோம்.

தத்தத் ஹைதுகஹேதுகே க்ருததீய: தர்க்க இந்த்ரஜால க்ரமே
விப்ராணா: கதக ப்ரதாந கணநே நிஷ்டாம் கநிஷ்டாச்ரயாம்
அத்யாத்ம ச்ருதி ஸம்ப்ரதாய கதகைரத்தா விசுத்தாசயா:
ஸித்தோபாய வசீக்ரியாமிதி ஹி ந: ஸாத்யாம் ஸமத்யாபயந்

பொருள் – அந்தந்த அறிவுள்ளவர்களின் தர்க்கவாதங்கள் என்னும் இந்த்ரஜால வித்யைகளில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்ட புத்தியை உடையவர்களும், வாதம் செய்பவர்களில் முக்கியமானவர்கள் யார் என்று எண்ணும்போது சுண்டுவிரலை ஆதாரமாகக் கொண்ட இருப்பை உடையவர்களும், வேதாந்த சாஸ்த்ரங்களுடைய ஸம்ப்ரதாயம் என்னும் தேத்தாங்கொட்டைகளால் (இது நீரைத் தெளிய வைப்பதாகும்) நன்றாகவும் கலக்கம் ஏதும் இன்றியும் தெளிந்த மனம் கொண்டவர்களும் ஆகிய நம்முடைய ஆசார்யர்கள் செய்தது என்ன? ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனை வசப்படுத்துவதற்குக் காரணமாக உள்ள பக்தி மற்றும் ப்ரபத்திகளை இந்த அதிகாரத்தில் உரைத்தபடி நமக்கு நன்றாக உபதேசித்தனர்.

ஸாத்யோபாயசோதநாதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 84)

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹித்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அவதாரிகை - ஆக, உத்தேச்யாதி பேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டற நின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றி நின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (முதல் சொன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உத்தேச்யன், உபாயம் மற்றும் உபேயம் ஆகியவற்றில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாகப் பலவிதமான அதிகாரிகளுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளைக் கடந்த சூர்ணையில் அருளிச்செய்தார். மேலே கூறப்பட்ட ஐந்துவிதமான அதிகாரிகளில், பகவத் விஷயத்துடன் சிறிதும் ஸம்பந்தம் இல்லாமல் உள்ள மூவருக்கும் (தேஹமே ஆத்மா என்று உள்ளவர்கள், தன்னைச் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணுபவர்கள், மற்ற தேவதைகளுக்கு வசப்பட்டவர்கள்), பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே பற்றி நிற்கும் இருவருக்கும் (கர்மயோகம் போன்ற மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்பவர்கள், ப்ரபத்தி உபாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள்) இடையே உள்ள வேறுபாட்டை அடுத்து அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அந்யசேஷத்வமுமாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன் றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், “சுஷிபாமி” என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்குக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதே: பரமாய் பகவதந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதந்திலும் நிஷ்டரான விருவரும் “ததாமி”, “மோசுஷயிஷ்யாமி” என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை.

விளக்கம் - சரீரமே ஆத்மா என்ற எண்ணம், தாங்கள் யாருக்கும் வசப்பட்டவர் அல்லவர் என்பதால் சுதந்திரமானவர்கள் என்ற எண்ணம்; மற்ற தேவதைகளுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் என்ற எண்ணம் ஆகிய மூன்றைத் தவிர வேறு எதனையும் அறியாமல் சிலர் இருப்பர். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஸர்வேச்வரனுடன் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லாதவர்கள் ஆவர். இப்படிப்பட்ட மூன்று பிரிவினரும், கீதை (16-19) -சுஷிபாமி - தீய பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் தண்டனைக்கு இலக்காக இருப்பார்கள். அறிவில்லாத ப்ரக்ருதியின் மாற்றத்தால் ஏற்படும் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதும் ஆகிய ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை இன்னது என்று உணர்ந்து, ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகியவற்றையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்வதால், மற்ற எந்தப் பயனையும் கருதாமல் உள்ளவர்களாக கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்களிலும், ப்ரபத்தியிலும் ஈடுபட்டவர்களான இருவகை அதிகாரிகள் உள்ளனர். இவர்கள் கீதை (10-10) - ததாமி - பக்தியோகத்தை அளிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (18-66) - மோசுஷயிஷ்யாமி - மோசுஷத்தை அளிக்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனின் அனுக்ரஹத்துக்கு இலக்காக உள்ளவர்கள் ஆவர்.

267. மூவருடையவும் கர்மமநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அவதாரிகை - இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ஐந்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கு உள்ள கர்மவினைகள் அழிவதற்கான காரணங்களில் வேறுபாடுகள் உண்டு. அத்தகைய வேறுபாடுகள் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிக்ரஹத்துக்கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம், “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் நாபுக்தம் சஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி” என்கிறபடியே - அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவிநாச்யம்) என்கிறார். அநுக்ரஹத்துக் கிலக்காகச் சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாய விசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அதை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாச்யமென்கிறார். ப்ரபதந நிஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயண வேளையிலே யநாதிகால க்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக் குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன் பொறுத்தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில கர்மங்களையும் தள்ளிப் பொகடுகையாலே புருஷகார விநாச்யமென்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் தண்டனைக்கு இலக்கான மூன்றுவிதமான அதிகாரிகளுடைய (சரீரமே ஆத்மா என்று உள்ளவர், தங்களைச் சுதந்திரமானவர் என்று எண்ணுபவர், மற்ற தேவதைகளுக்கு வசப்பட்டவர்) எல்லையற்ற காலமாகச் சேர்க்கப்பட்ட நல்வினைகள் மற்றும் தீவினைகள் ஆகிய இரண்டும், அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் நாபுக்தம் சஷீயதே கர்ம கல்பகோடி

சுதரபி - முன்பு செய்யப்பட்ட பாவ புண்ணியங்கள் என்ற கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; நூறு கோடி கல்ப காலங்கள் ஆனாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்காமல் கழியாது - என்ற விதிப்படி, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்காமல் கர்மங்கள் கழியாது என்பதால் “அனுபவித்தே கழியவேண்டும்” என்று அருளிச்செய்தார். ஸர்வேச்வரனின் அனுக்ரஹத்திற்கு இலக்கான இருவிதமான அதிகாரிகளில், கர்ம ஞான பக்தி உபாயங்களில் இழிகின்ற உபாயாந்தர நிஷ்டன் (மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபட்டவன்) கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றில் நிலை நிற்கிறான்; அப்போது அதனையே அவனுடைய வினைகளுக்கான பிராயச்சித்தம் என்று கொண்டு, ஸர்வேச்வரன் அனைத்து கர்மங்களையும் போக்கிவிடுகிறான்; ஆகவே இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு கர்மங்கள் பிராயச்சித்தம் மூலம் அழிவதாக உரைத்தார். ப்ரபத்தியில் ஈடுபட்டு சரணாகதி செய்த ஒருவன் ஸர்வேச்வரனைப் பற்றும்போது எல்லையற்ற காலமாக தான் செய்தபடி உள்ள கர்மவினைகளை எண்ணி அச்சம் கொள்கிறான்; அவற்றைச் ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதற்காக பெரியபிராட்டியைத் தனக்குப் புருஷகாரமாகக் (சிபாரிசு செய்பவளாக) கொள்கிறான்; இதனைக் கண்ணுற்ற ஸர்வேச்வரன் பெரியபிராட்டிக்காக, இவன் செய்த அபராதங்கள் அனைத்தையும் பொறுத்துக் கொள்கிறான்; இவனை ஏற்றுக்கொண்டு, இவனுடைய நல்வினை மற்றும் தீவினைகளைப் போக்குகிறான்; எனவே இந்த அதிகாரியின் கர்மங்கள் புருஷகாரத்தால் அழியும் என்றார்.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும்; கார்ய காலத்தில் உபய நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷய ஹாநி வாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபாயம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் ஐந்தாவது விதமாக உள்ள அதிகாரிக்குப் புருஷகாரம் மூலமே கர்மங்கள் அழியும் என்றால், “உபாயமாக தானே உள்ள ஸர்வேச்வரன் மற்ற எந்த ஒரு உபாயத்தையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான்” என்றுள்ள ஸித்தாந்தத்துக்குப் பங்கம் ஏற்படும் அல்லவோ என்ற சந்தேகத்திற்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக் கநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்ட ப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வ்யயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானே செய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகுமிநே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து.

விளக்கம் - வேறு எந்த ஒரு உபாயத்தின் துணையையும் எதிர்பாராமல் உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னை ஒருவன் உபாயமாகப் பற்றும் காலத்தில் ப்ரபத்தி செய்த புருஷனையும், அவனைத் தன்னிடம் கொண்டு சேர்த்த புருஷகாரத்தையும் எதிர்பார்த்தபடியே உள்ளான். ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சம் என்று அடைந்த பின்னர், அந்த ப்ரபன்னனின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுதல், விரும்பாதவற்றை விலக்குதல் போன்றவற்றைச் செய்து கொடுக்கிறான்; இவ்விதம் செய்யும்போது அந்தப் புருஷனையும், புருஷகாரத்தையும் எதிர்பார்க்காமல், தானாகவே வலிய நின்று அந்தச் செயல்களை முடித்துக் கொடுக்கிறான். ப்ரபன்னன் ஒருவனின் செயல்களை முடித்துக் கொடுக்கும்போது மற்றொரு துணையை எதிர்பார்த்தால் அல்லவோ “ஸர்வேச்வரன் வேறு உபாயங்களை எதிர்பாராமல், தானே உபாயமாக உள்ளான்” என்ற விதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும் என்று கருத்து.

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

அவதாரிகை - ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச் செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்நிபந்தநமான ப்ரதிகூல்யம் அவர்கள் பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜந பரரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - தன்னுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பும் அனைவரையும் சூர்ணை 263ல் ப்ரதிகூலர் என்று உரைத்தார் அல்லவோ? ஆனால் அநுகூலர்களின் தலைவர்கள் என்றே போற்றப்படும் ஆழ்வார்களிடம், இது போன்று தங்களது ஆனந்தத்தை விரும்பியுள்ள தன்மை ஒரு சில இடங்களில் வெளிப்படுகிறது என்பதைக் காணலாம். இதன் காரணமாக அவர்கள் பக்கம் எந்தவிதமான விரோதமும் ஏற்பட்டுவிடாதபடி நீக்கவேண்டும் என்பதைத் தனது திருவுள்ளத்தில் பற்றினார். ஆகவே அது தொடர்பான ஒரு கேள்வியை இந்தச் சூர்ணையில் எழுப்பிக்கொண்டு, பின்வரும் சூர்ணைகளில் சமாதானம் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே” என்றும், “கண்டு நானுன்னை யுகக்க” என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வ முண்டாகத் தோற்றாநின்றதிறே; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப் பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்கவேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக் கபிப்ராயம்.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (9-3-9) - நமக்கே நலமாதலில் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-2) - நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-7-9) - கண்டு நானுன்னை யுகக்க - என்றும் காணப்படும் வரிகள் மற்றும் திருமடல்கள் போன்ற பிரபந்தங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஆழ்வார்களும் தங்களுடைய ஆனந்தத்தை விரும்பும் தன்மை

கொண்டவர்களாக உள்ளனர் என்றாகிறது அல்லவோ? அப்படி உள்ளபோது, தங்கள் பயனை விரும்பும் அனைவரையும் ப்ரதிகூலர் என்று உரைத்தால், ஆழ்வார்களையும் ப்ரதிகூலர்கள் என்று எண்ணும்படி அல்லவோ ஆகிறது? (இதற்கான விடையை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்)

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 94)

முதற்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி

இவையும் ப்ரவேசம்

மூலம் - கீழில் திருவாய்மொழியில், அவனுடைய ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநம் பண்ணினார்; இப்படி அநுஸந்தித்தார் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் இதில். ஸர்வேச்வரனாய், ஸ்ரீய:பதியாய், பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார் பக்தியிலே துவக்குண்டு இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான்; ஆழ்வாராகிறார் - கீழில் ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே அவன் பக்கலிலே பெரிய விடாயையுடையரானார்; “இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது” என்று பார்த்து, அர்ஜுனன் விபூதிச்ரவணத்தாலே “விபூதிமானாவனைக் காணவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க, அதுக்கு உறுப்பாக “திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:” என்கிறபடியே திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்வரூப்யத்தைக் காட்டினாப்போலே, இவர்க்கு தன்னை அநுபவிக்மைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை அநுபவிப்பிக்கிறான். நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் கோலி; அதாவது பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது, மஹிஷிகளான முறையாலே; திருவடியோடு பரிமாறுவது, வாஹநமான முறையாலே; திருவனந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது, படுக்கையான முறையாலே; இப்படி அவர்களோடு ஓரோ முறையாலே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய், அதுதன்னை,

குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலேயன்றிகே, பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாற, இவரும் அவனை ஸர்வேந்தரியத்தாலும் ஸர்வகாத்ரத்தாலும் யதாமநோரதம் அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அவனைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் ஸர்வேச்வரனின் ஆர்ஜவ குணத்தை எண்ணியபடி இருந்தார். இப்படியாக அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை எண்ணியபடியே உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் எவ்விதமாக உள்ளான் என்பதை இந்தத் திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்கிறார். இரண்டு பக்கமும் காதல் ஏற்பட்டதால் உண்டாகும் இன்பம் என்பது மிகவும் இனிமையான ஒன்றாகும் என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றியவராக, ஸர்வேச்வரனுக்கு ஆழ்வார் மீது உண்டான விருப்பத்தையும், ஆழ்வாருக்கு அவன் மீது உண்டான விருப்பத்தையும் ஒருசேர அருளிச்செய்கிறார். அதாவது, ஸர்வேச்வரனாகவும், ஸ்ரீய:பதியாகவும், அனைத்தையும் ஆதரித்தபடியும் உள்ள எம்பெருமான் ஆழ்வாரின் பக்தியில் ஈடுபட்டவனாக, அவருடன் கலந்து இனிமையில் ஒன்றானான். ஆழ்வாரின் நிலைமை எப்படி இருந்தது என்றால், இதுவரை அவனுடைய ஆர்ஜவ குணத்தில் நிலை நின்றதால், அதிகமான தாகம் எடுத்தவன் தண்ணீரை எதிர்நோக்குவது போன்று, அவன் விஷயத்தில் இருந்தார். யுத்தபூமியில் க்ருஷ்ணன் கீதையை உபதேசித்தபடி நின்றபோது அர்ஜுனன் தனது மனதில், “இவனைப் பற்றி முற்றிலுமாக அறிய இதுவே சிறந்த வாய்ப்பாக உள்ளது”, என்று எண்ணினான்; ஆகவே அவன் க்ருஷ்ணனிடம், “இந்த உலகத்தையே உருவமாகக் கொண்டவனை நான் காணவேண்டும்”, என்றான். இதனை அவன் கீதையில் (11-3) – ஏவமேதத்யதாத்த த்வம் ஆத்மாநம் பரமேச்வர த்ரஷ்டும் இச்சாமி தே ரூபம் ஐச்வரம் புருஷோத்தம – பரமேச்வரனே! புருஷோத்தமா! உன்னைப் பற்றி நீ உரைத்தபடி உன்னுடைய ஸர்வேச்வர ரூபத்தை நான் காண விரும்புகிறேன் - என்று வேண்டி நின்றான். அதற்கு ஏற்றபடி கீதை (11-8) – திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷ: - உனக்கு நான் ஞானக்கண்களை அளிக்கிறேன் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, திவ்யமான கண்களை அர்ஜுனனுக்கு அளித்து, உலகமே தனது உருவமாக இருக்கின்ற ரூபத்தைக் காண்பித்தான்.

இது போன்றே ஆழ்வாருக்குத் தன்னை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றதான பக்தி ரூபத்துடன் கூடிய ஞானத்தை ஏற்படுத்தி, தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். அதாவது நித்யவியூதியான பரமபதத்தில் உள்ளவர்களுடன் தான் கலந்து நிற்பது போன்று ஆழ்வாருடனும் தான் கலந்து நிற்க எண்ணியவனாக, தன்னை அவர் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான். அவன் பிராட்டிகளுடன் கலந்து நிற்பது, அவர்கள் தன்னுடைய பட்ட மஹிஷிகள் என்பதால் ஆகும்; அவன் கருடனுடன் கலந்து நிற்பது, தன்னுடைய வாகனம் என்பதால் ஆகும்; அவன் ஆதிசேஷனுடன் கலந்து நிற்பது, தன்னுடைய படுக்கை என்பதால் ஆகும். இவ்விதம் அவர்கள் ஒவ்வொருடனும், ஒவ்வொரு காரணத்தினால் கலந்து நிற்கும் அவன், அந்த அனைத்துக் காரணங்களையும் சேர்த்து இவருடன் பழகுகிறான். மாடு முதலானவற்றின் குளம்பு பதிந்த சிறிய பள்ளத்தில் கடலைக் கொண்டு வந்து புகுத்துவது போன்ற சிரமமான செயல் போல அல்லாமல், தன்னை அவருக்குப் பொறுக்கலாம்படியாகச் சிறுகச்சிறுகப் பரிமாறினான். இவரும் அவனைத் தனது அனைத்து இந்திரியங்களாலும் (இந்த திருவாய்மொழியில் - நெஞ்சில் உளான், நாவில் உளான், கண்ணில் உளான் - என்றது காண்க), அனைத்து உறுப்புக்களாலும் (ஒக்கலையான், தோளிணையான், நெற்றியுளான், உச்சியுளான் - என்பது காண்க) தான் விரும்பியபடி அனுபவித்தார். அந்த அனுபவம் காரணமாக ஏற்பட்ட ப்ரீதியால் அவனுடைய குணங்களைப் பேசி மேலும் அனுபவிக்கிறார்.

1-9-1 இவையு மவையு முவையு இவரு மவரு முவரும்

**யவையு மவருந் தன்னுள்ளே ஆகியு மாக்கியுங் காக்கும்
அவையுள் தனிமுதலெம்மான் கண்ணிரானென் னமுதம்
சுவையன் திருவின் மணாளன் என்னுடைச் சூழலுளானே.**

பொருள் - அருகில் உள்ள பொருள்களும், தூரத்தில் உள்ள பொருள்களும், நடுவில் உள்ள பொருள்களும், அருகில் உள்ள சேதனர்களும், தொலைவில் உள்ள சேதனர்களும், அனைத்து அசேதனங்களும், அனைத்து சேதனர்களும் ப்ரளயகாலத்தில் தனக்குள்ளே இருக்கும்படியாக வைத்துக் காப்பாற்றுகிறான்; பின்னர் அவற்றை மீண்டும் படைத்து, ரக்ஷிக்கிறான். அவை அனைத்திற்கும் அவனே அந்தர்யாமியாகவும் உள்ளான். அவற்றுக்கான உற்பத்திக்கு ஈடில்லாத

காரணமாக உள்ளான். எனக்குத் தலைவனாகவும் உள்ளான். இவனே க்ருஷ்ணனாகவும் அவதரித்து தனது எளிமையைக் காண்பித்தான். எனக்கு அமிர்தம் போன்று இனிமையாக உள்ளான். இப்படிப்பட்டவனும், பெரியபிராட்டியாரின் நாயகனும் ஆகிய அந்த ஸர்வேச்வரன் என்னுடைய அருகில் எப்போதும் உள்ளான்.

அவதாரிகை - ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனுமாய், ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனாவன் என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டுப்போகமாட்டாதபடியானான் என்கிறார். அவனுடைய குணாநுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு. முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விசதமாயிருக்கையாலே திரள அநுபவிக்கிறார்.

விளக்கம் - படைத்தல் போன்ற அனைத்து செயல்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் என்னுடைய அருகிலிருந்து அகன்று செல்லவே இயலாதபடி ஆனான் என்கிறார். அவனுடைய மேன்மை, குணம் போன்றவற்றை அநுபவித்தபடி உள்ள இவர், அவனுடைய செல்வங்கள் குறித்து உரைத்து, அவற்றை அநுபவிப்பது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது அவனுடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்கும், செல்வங்களை அநுபவிப்பதற்கும் இவருக்கு எந்தவிதமான வேறுபாடும் தோன்றுவதில்லை. முதல் திருவாய்மொழியில் (1-1-4), சுருக்கமாக அநுபவித்த இவற்றை இங்கு வெளிப்படையாக விவரித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இவையும் அவையும் இத்யாதி) சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க்கத்தையும் திரளச் சொல்லுகிறது. (தன்னுள்ளேயாகவும்) “இவையுமவையும்” என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவஹரிக்கவொண்ணாதபடி “ஸதேவ” என்கிறபடியே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (ஆக்கியும்) “பஹுஸ்யாம்” என்கிறபடியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரிந்து, நாமரூப விபாகார்ஹமாம்படி பண்ணியும். (காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும்படி. (அவையுள் தனிமுதல்) ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே, இவை

ப்ரவிருத்தி நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்கு யோக்யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. இது பின்னை, “ஆக்கியும்” என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே சொல்லிற்றாகாதோ? என்னில்; “ததநுப்ரவிச்ய” என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேசத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு; இங்கு இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசக சப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (இவையும் அவையும் இத்யாதி) - சித் மற்றும் அசித் கூட்டத்தை ஒரே கூட்டமாக உரைக்கிறார். (தன்னுள்ளேயாகவும்) - இவை, அவை என்று சித் மற்றும் அசித் கூட்டத்தில் உள்ளதைப் பிரித்துக் காண்பிக்க இயலாதபடி, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2) - ஸத் ஏவ - ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தான்” என்ற பதத்திற்குள் அனைத்தும் உள்ளன என்று கூறலாம்படி, அனைத்தையும் அவன் தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நின்ற நிலையைக் கூறினார். அதாவது ஸம்ஹாரம் செய்யும்போது அவை அனைத்தும் தன்னுள்ளே நிற்கும்படிச் செய்து - என்று கருத்து. (ஆக்கியும்) - ஸ்ருஷ்டி செய்து. தைத்திரீய உபநிஷத் - பஹுஸ்யாம் - நாம் பலவாகக் கடவேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தன்னிடத்திலிருந்து அவற்றைப் பிரித்து, அவைகளுக்குப் பெயர் மற்றும் உருவங்களில் வேறுபாடுகள் ஏற்படும்படியாகச் செய்து. (காக்கும்) - தான் ஸ்ருஷ்டித்த அனைத்தையும் தனது ஈரக்கையால் காக்கிறபடி. களைத்துப் போனவர்களின் சிரமத்தைப் போக்கும்விதமாக தனது திருக்கரத்தால் ஸ்பர்சித்தல். (அவையும் தனிமுதல்) - தான் உண்டாக்கிய பொருள் அனைத்தும் செயல்கள் செய்தபடி இருத்தல், செயல்கள் ஏதும் செய்யாமல் இருத்தல் ஆகியவையாக மாற்றம் அடையும்படி அவற்றின் அந்தர்யாமியாக நிற்பதைக் கூறுகிறார். இப்படியாக இவன், அவற்றின் அந்தராத்மாவாக நிற்கும் நிலை என்பது - அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி - என்பதற்கு ஏற்ப “ஆக்கியும்” என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டதான ஸ்ருஷ்டி செய்யும்போதே கூறப்பட்டது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்குச் சமாதானம் உரைக்கிறார். தத் அநுப்ரவிச்ய - அவற்றுள் புகுந்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அந்தந்த வஸ்துக்கள் இன்ன பெயர், இன்ன ரூபம் கொண்டவை என்று பிரித்து உணர்த்துவதற்காக அவற்றுள் புகுந்ததை “ஆக்கியும்” என்ற பதம் கூறியது; ஆனால் அவற்றை

உணர்த்தும் பதங்கள் தன்னளவில் வந்து நிற்கும்படியான ஸர்வேச்வரத் தன்மையுடன் கூடிய நிலை இங்கு கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (எம்மான்) தன் விபூதி விஷயமாகத் தனக்கு உண்டான ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அந்நயார்ஹமாக்கினவன். (கண்ணபிரான்) இப்படியிருக்கிறவன்தானே க்ருஷ்ணன் என்கையும், அவன்தான் கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று உபகரிக்குமென்கையும். (என் அமுதம்) தேவர்கள் அதிகாரிகளாம் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (சுவையன்) அவ்வம்ருத்தத்துக்கு போக்த்ருத்வமில்லையே. சுவையன் - பரமரஸிகள். இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது. (திருவின் மணாளன்) இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிதுனமாயிற்று. (என்னுடைச் சூழலுளானே) பெரியபிராட்டியார் “அகலகில்லேனிறையும்” என்னப்பிறந்தவன், என் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கை தன் பேறாக வர்த்தியா நின்றான். “யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ஸ ராமோ வாநரேந்தரஸ்ய ப்ரஸாதமபி காங்ஷதே” என்கிறபடியே; “லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுகீவம் நாதமிச்சதி”. தம்மையொழிந்தார்க்கெல்லாம் நாதரானவர் ஸுகீவனை நாதனாக இச்சியா நின்றார். கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது, தாம் முந்துற முன்னம் இச்சியா நின்றார்.

விளக்கம் - (எம்மான்) தன்னுடைய நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்பதான விபூதி விஷயங்களில் தனக்கு ஏற்பட்ட பக்ஷபாதத்தைக் காண்பித்தபடி என்னைத் தனக்கு மட்டுமே உரியவன் என்று ஆக்கிக்கொண்டான். (கண்ணபிரான்) - இப்படி உள்ளவன் யார் என்றால் க்ருஷ்ணன். அல்லது கண்ணபிரான் என்பதற்குக் கண்களுக்குப் புலம்படும்படியாக நின்று உதவிகள் செய்பவன் என்றும் கொள்ளலாம். (என் அமுதம்) - தேவர்களுக்கு மட்டுமே உரிமையுள்ளதான அமிர்த்தத்தில் உள்ள வேறுபாடு. (சுவையன்) அந்த அமிர்த்தத்திற்கு என்ன வேறுபாடு என்றால், அதில் சுவையை அனுபவிக்கும் தன்மை இல்லை; அதாவது அந்த அமிர்த்தம் எதனையும் அனுபவிக்கும் திறன் பெற்றது அல்ல. ஆனால் இந்த அமிர்த்தமான ஸர்வேச்வரன் பரமரஸிகள் ஆவான். இந்தச் சுவைக்கு ஓர் தொடக்கம் உள்ளது. எது? (திருவின் மணாளன்) - இவர் அனுபவிக்கும் அமிர்த்தம் ஒன்றல்ல, ஒரு ஜோடி என்றானது. (என்னுடைச் சூழலுளானே) - பெரியபிராட்டியார்

திருவாய்மொழியில் (6-10-10) – அகலகில்லேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வந்து அவதரித்தவன், என்னுடைய அருகில் வாழ்வது என்பதையே தனது பேறாகக் கொண்டுள்ளான். “திருவின் மணாளன்” என்பதன் மூலம் அவனுடைய ஸர்வேச்வரத் தன்மையையும், “என்னுடையச் சூழல் உளானே” என்பதன் மூலம் அவனுடைய ஸௌலப்யத்தையும் உணர்த்தியது எதனைப் போன்று உள்ளது என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (4-21) – யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ஸ ராமோ வாநரேந்தரஸ்ய ப்ரஸாதமபி காங்க்ஷதே - எந்த இராமனின் கடாசுஷம் காரணமாக இந்த மக்கள் அனைவரும் எப்போதும் தெளிவான மனதுடன் உள்ளார்களோ, அப்படிப்பட்ட இராமன் சுகீவனின் அருளை தூய்மையான மனதுடன் விரும்புகிறான் – என்றும், கிஷ்கிந்தா காண்டம் (4-18) – லோகநாத: புரா பூத்வா ஸுகீவம் நாதமிச்சதி - தன்னைத் தவிர்த்து உள்ள அனைத்திற்கும் நாதனாக உள்ள இராமன், சுகீவனைத் தனது நாதனாக எண்ணுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இங்கு அனைத்துமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தன் அருகில் உள்ளதையே விரும்பி நிற்கிறான் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 58)

55. வண்டுகளோ வம்மீன் நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ

உண்டு களித்துழல் வீர்க்கொன்றுரைக்கியம் எனமொன்றாய்

மண்டுகளாடி வைகுந்தமன்னாள் குழல்வாய் விரைபோல்

விண்டுகள் வாரும் மலருளவோ நும்வியலிடத்தே

பொருள் - (இது தலைமகன் வண்டுகளிடம் உரைக்கின்ற செய்தி) வண்டுகளே! நீரில் உள்ள மலர்கள், நிலத்தில் உள்ள மலர்கள், மரத்தில் உள்ள மலர்கள் என்று பல்வேறு இடங்களில் காணப்படும் அழகான மலர்களில் அமர்ந்தபடி, அவற்றில் உள்ள தேனைப் பருகி, மகிழ்ச்சியுடன் எங்கும் ஸஞ்சரிக்கும் உங்களுக்கு நான் ஒரு வார்த்தை உரைக்கிறேன். இங்கே வந்து கேட்பீர்களாக. இதனைப் போன்று இரண்டாவது இல்லை என்று கூறும்படியான ஒப்பற்ற வராக அவதாரம் எடுத்து, இந்தப் பூமியில் உள்ள மண்புழுதி அனைத்தையும் தனது சரீரம் முழுவதிலும் நிரப்பிக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய பரமபதம் போன்றதான இனிமையை உடைய இந்த நாயகியின் கூந்தலில் இயற்கையாக உள்ள பரிமளம் போன்று, தேன் நிறைந்த மலர்கள் ஏதேனும் நீங்கள் ஸஞ்சாரம் செய்தபடி இருந்த இடங்களில் இருந்தனவோ?

அவதாரிகை - இவள் விட்ட தூதுக்கு வந்து கலந்து, பிரிய நினைத்து, பிரிந்தால் வருமளவும் இவள் ஜீவித்திருக்கக்காக “இப்படியிருக்கிறவிவன் பிரிந்தால் தாழான்” என்று அவள் நெஞ்சிலே படுகைக்காக நலம் பாராட்டென்பதொரு கிளவியாய் அவளைக் கொண்டாடுகிறான். “குலே மஹதி ஸம்பூதே” என்று பெருமாளுங் கொண்டாடினாரிறே.

விளக்கம் -இவள் விடுத்த தூதுக்கு அவன் வந்து கலந்து நிற்கிறான். பின்னர் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் காலம் வந்தது. அப்போது பிரிந்து சென்றால் நாயகி தன்னுடைய மனதில், “ஆகா! இவன் நம்மீது இத்தனை அன்பு வைத்துள்ளானே! இப்படி உள்ளவன் நம்மைப் பிரிந்து சென்றாலும், வெகுகாலம் தாழ்த்தி வரமாட்டான்”, என்று எண்ணவேண்டும் என்று இவன் நினைத்தான். ஆகவே “நலம் பாராட்டுதல்” என்ற இலக்கண முறைப்படி அவளைப் புகழ்கிறான். அயோத்யாகாண்டம் (26-20) - குலே மஹதி ஸம்பூதே - உயர்ந்த குலத்தில் தோன்றியவளே - என்று இராமன் சீதையைக் கொண்டாடினான் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (வண்டுகளோவம்மின்) வண்டுகாள்! வாருங்கோள். (நீர்ப்பூவித்யாதி) மூன்றுவகையாதல், நாலுவகையாதல் சொல்லக்கடவதிறே; நிலப்பூவும் கொடிப்பூவு மென்று நிலத்திலே யிரண்டாக்கி மற்றையிரண்டையுங் கூட்டி நாலாகச் சொல்லுவாருமுண்டு. “நல்ல மலர்ப்பொழில் நாலும் நுழைவீர்காள்” என்னக்கடவதிறே. பூவுள்ள விடமெங்கும் மதுபாநம் பண்ணிக் களித்து அதுவே யாத்ரையாத் திரிகிற உங்களுக்கு நல்லதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் வாருங்கள். (ஏனமித்யாதி) அத்விதீயமான மஹாவராஹமாய், இப்பூமியைத் தன் திருவடிகளாலே துகைத்து அது தன்னையடையத் தன் திருமேனியிலே செருக்காலே யெங்கு மேறிட்டுக் கொண்டவன். (வைகுந்தமன்னாள்) காதாசித்தகமாக அவன் வந்து ரக்ஷித்துப் போமிவ் விபூதி போலன்றியிலே அவன் ஸதாஸந்நிதி பண்ணுகிற அவ்விபூதியோடொத்து உள்ளவளிறேயிவள். தன் ஸந்நிதியில் வேறோன்றினுடைய போக்யதை நெஞ்சிற் படாதபடியிருக்குமவன். “ஸர்வம் யதேவநியமேந” விறே. (குழல்வாய் விரைபோல்) இவளுடைய குழலிற் பரிமளம்போலே. (விண்டித்யாதி) நீங்கள் தட்டித்திரிகிற

விஸ்மயநீயமான பூமியிலிப்படிச் சென்று காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாதபடி இருப்பதொரு மலருண்டோ?

விளக்கம் - (வண்டுகளோவம்மின்) - வண்டுகளே! வாருங்கள். (நீர்ப்பூவித்யாதி) - இங்கு மூன்றுவகையான மலர்கள் கூறப்பட்டதாகச் சிலரும், நான்குவகையான மலர்கள் கூறப்பட்டதாகச் சிலரும் உரைப்பார்கள். எப்படி? நிலப்பூ என்பதில் நிலத்தில் உள்ள மலர்கள், கொடியில் உள்ள மலர்கள் என்று இரண்டு உள்ளதாகக் கொண்டு - நீரில் உள்ள மலர்கள், நிலத்தில் உள்ள மலர்கள், கொடியில் உள்ள மலர்கள், மரத்தில் உள்ள மலர்கள் என்று நான்காக உரைப்பவர்கள் உண்டு. இவ்விதம் நான்கு உள்ளதோ என்றால், நல்ல மலர்ப்பொழில் நாலும் நுழைவீர்காள் - என்று கூறுவது காண்க. மலர்கள் எங்கெல்லாம் உள்ளனவோ அந்த இடங்கள் அனைத்திலும் திரிந்து, அவற்றில் உள்ள தேனைப் பருகியபடி இருந்து, அதனால் பெருமகிழ்வு கொண்டு திரிகின்ற உங்களுக்கு நான் சிறந்த ஒரு செய்தியைக் கூறுகிறேன். நின்று கேட்பீர்களாக. (ஏனமித்யாதி) இந்த அவதாரம் போன்று மற்றொன்று இல்லை என்று கூறலாம்படியாக வராகமாக அவதாரம் செய்தான். இந்த பூமியைத் தனது திருவடிகளால் தீண்டி, அது தன்னைச் சரணம் அடையும்படிச் செய்து, தனது திருமேனியால் அதனை ஏற்றுக்கொண்டான். (வைகுந்தமன்னாள்) - இவ்விதம் ஏதோ ஒரு தகுந்த காலகட்டத்தில் மட்டும் வந்து காப்பாற்றிவிட்டுச் சென்ற இந்தப் பூமி போன்று அல்லாமல், அவன் எப்போதும் வசிக்கின்ற அந்தப் பரமபதத்துடன் ஒத்திருப்பவள் இந்த நாயகி ஆவாள். தன் அருகில் வேறு எதனுடைய சிந்தனையையும் நெருங்கவிடாமல் உள்ளவள். ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - ஸர்வம் யதேவநியமேந - அனைத்தும் யாருடையதோ - என்பது போன்று ஆகும். (குழல்வாய் விரைபோல்) - இவனுடைய கூந்தலில் உள்ள நறுமணம் போன்று. (விண்டித்யாதி) - நீங்கள் திரிகின்ற இந்தப் பரந்த பூமியில், இவ்விதமாக நறுமணம் வீசுகின்ற மலர்கள் ஏதேனும் உள்ளதோ?

ஸ்வாபதேசம் - இத்தால், பரவ்யூஹ விபவாதிகளெங்கும்புக்கு பகவத் குணங்களை யநுபவித்துத் திரிகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், “அக்குணங்களிலே யவகாஹித்திருக்கிற விவர்படி நீங்களநுபவிக்கிற அவ்விஷயத்திலே தானுண்டோ?” என்று தம்மையநுபவிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வார்த்தையை அவர்கள் பாசுரத்தாலே

தாமநுபவிக்கிறார். “அம்பஸ்யபாரே புவநஸ்யமத்யே நாகஸ்யப்ருஷ்ட்டே” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் – பர, வ்யூஹ, விபவ அவதாரங்கள் அனைத்தையும் கண்டு, அவற்றில் உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நோக்கி, “அந்தக் குணங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ள இந்த ஆழ்வாரின் குணமானது அந்தக் குணங்களில் உண்டோ?”, என்று பகவத் மேன்மையைக் காட்டிலும் பாகவத மேன்மையைக் கொண்டாடுவதாகக் கருத்து. அம்பஸ்ய - வ்யூஹம், புவநஸ்ய - விபவம் மற்றும் அர்ச்சை, நாகஸ்ய - பரரூபம். இவையே இங்கு மூன்றுவிதமான மலர்கள் என்று உரைக்கப்பட்டன.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்